

РЕШЕНИЕ

№ 39631

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3783** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на М. А. Г. срещу заповед № 587/12.03.2026 г. на министъра на околната среда и водите, с която на основание чл. 82а, ал. 1 от ЗДСл е прекратено действието на Заповед № 1185/13.12.2024 г. на министъра на околната среда и водите за временното преназначаване на жалбоподателя на длъжността „началник на отдел ПООТП“, считано от 13.03.2026г. и служителът е възстановен на заеманата преди това длъжност „главен експерт“ в отдел ПООТП, дирекция УООП, с ранг I младши и код по Класификатора на длъжностите в администрацията (КДА) 242260410149, считано от 13.03.2026г., с I /първи/ младши ранг, ниво, степен и размер на основната месечна заплата.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като нищожна, евентуално незаконосъобразна, издадена при нарушение на процесуалните правила и при липса на посочените в нея материалноправни предпоставки. В жалбата се излагат възражения за липса на правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, липса на мотиви относно причината, поради която временното преназначаване е прекратено, при положение, че срокът "до четири години" не е изтекъл. Претендират се разноски по делото.

В открито съдебно заседание оспорването се поддържа от адв. Й., който моли съда да уважи жалбата по изложените в нея съображения и претендира разноски по представен списък. Подробни доводи излага в писмени бележки.

Ответникът – министър на околната среда и водите, чрез юрисконсулт Т., в съдебно заседание излага становище за неоснователност на жалбата с мотиви за липса на нарушенията, посочени в

нея. Подробни доводи излага в писмени бележки, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания от жалбоподателя размер на адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото писмени доказателства, както и твърденията на страните, от фактическа страна намира за установено следното:

Служебното правоотношение на жалбоподателя с Министерство на околната среда и водите (МОСВ) е възникнало въз основа на Заповед № 943 от 16.11.2016 г. на министъра на околната среда и водите, издадена на основание чл. 15 от Закона за държавния служител (ЗДСл), с която е назначен на длъжност „младши експерт“ в отдел „Производствени и опасни отпадъци и трансграничен превоз“ (ПООТП), дирекция „Управление на отпадъците и опазване на почвите“ (УООП), с ранг III младши, по заместване на отсъстващ държавен служител.

След проведен конкурс и със Заповед № 783 от 22.06.2017 г. на министъра на околната среда и водите, на основание чл. 82, ал. 1 и чл. 9, ал. 2 ЗДСл, М. А. Г. е преназначен за неопределено време на длъжност „главен експерт“ в дирекция УООП, отдел „Битови, биоразградими и строителни отпадъци“ (ББСО). Впоследствие, със Заповед № 1241 от 14.11.2017 г. на министъра на околната среда и водите, служителят е преназначен на длъжност „главен експерт“ в отдел „Управление и контрол на масово разпространени отпадъци“ (УКМРО) в същата дирекция.

Със Заповед № 405 от 28.04.2022 г. на министъра на околната среда и водите, издадена на основание чл. 82, ал. 1 ЗДСл във връзка с новоутвърдено длъжностно разписание, жалбоподателят е преназначен за неопределено време от длъжността „главен експерт“ в отдел УКМРО на длъжност „главен експерт“ в отдел „Производствени и опасни отпадъци и трансграничен превоз“ (ПООТП), дирекция „Управление на отпадъците и опазване на почвите“ (УООП), с ранг I младши, считано от 29.04.2022 г.

Въз основа на Доклад рег. № 95-00-1586 от 27.03.2024 г. на директора на дирекция УООП за изменение на изискването за професионална област в длъжностната характеристика от „околна среда“ на „икономическо образование“, от министъра на околната среда и водите е издадена Заповед № 275 от 27.03.2024 г., с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на М. А. Г. на длъжността „главен експерт“ в отдел ПООТП поради настъпила обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения. Заповедта е оспорена по съдебен ред, като с Решение № 6774 от 29.05.2024 г. по адм. дело № 4081/2024 г. на Административен съд София-град, I отделение, 69 състав, Заповед № 275/27.03.2024 г. е отменена като незаконосъобразна. Решението на първоинстанционния съд е оставено в сила с окончателно Решение № 12433 от 18.11.2024 г. по адм. дело № 7702/2024 г. на Върховния административен съд, Второ отделение.

С писмено заявление вх. № 94-00-1111 от 02.12.2024 г. до министъра на околната среда и водите жалбоподателят се е явил в МОСВ в законоустановения 14-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение и е заявил желанието си да заеме длъжността, на която е възстановен.

Със Заповед № 1160 от 02.12.2024 г. на министъра на околната среда и водите, издадена на основание чл. 122, ал. 1 и чл. 67, ал. 6 ЗДСл във връзка с влязлото в сила Решение № 12433/18.11.2024 г. на ВАС и заявлението от служителя, М. А. Г. е възстановен на длъжността „главен експерт“ с код по НКПД 2422-6041 в отдел „Производствени и опасни отпадъци и трансграничен превоз“, дирекция „Управление на отпадъците и опазване на почвите“, с ранг I младши, считано от 02.12.2024 г., като му е определено обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

С Доклад рег. № 95-00-6374 от 12.12.2024 г. от и.д. директора на дирекция УООП до министъра на околната среда и водите /л. 454, том II/ е предложено длъжността началник на отдел ПООТП (изпълнявана временно към този момент от главния експерт М. Г.) да бъде възложена чрез

временно преназначаване по реда на чл. 82а, ал. 1 ЗДСл на М. А. Г. за срок до четири години, с оглед ротация, прозрачност, текуща проверка от Сметната палата по отношение на опасните отпадъци и дългогодишния професионален опит на служителя.

Със Заповед № 1185 от 13.12.2024 г. на министъра на околната среда и водите, издадена на основание чл. 82а, ал. 1 от Закона за държавния служител и получено съгласие от служителя, М. А. Г. – главен експерт в отдел ПООТП, дирекция УООП, е временно преназначен на ръководна длъжност „началник на отдел“ в същия отдел („Производствени и опасни отпадъци и трансграничен превоз“) и дирекция при МОСВ, считано от 13.12.2024 г. за срок до 4 години – до 12.12.2028г. Посочено е, че действието може да бъде предсрочно прекратено по преценка на органа на назначаването в рамките на определения в заповедта срок.

На 12.03.2026г. е издадена оспорената Заповед № 587 от 12.03.2026 г. на министъра на околната среда и водите. Актът е постановен на основание чл. 25, ал. 4 от Закона за администрацията, във връзка с чл. 3, ал. 1, т. 5 от Устройствения правилник на МОСВ. С раздел I от заповедта е разпоредено прекратяване действието на Заповед № 1185/13.12.2024 г. на министъра на околната среда и водите, с която М. А. Г. е временно преназначен на длъжност началник на отдел ПООТП по реда на чл. 82а, ал. 1 ЗДСл, считано от 13.03.2026 г. С раздел II от заповедта служителят е възстановен на длъжността „главен експерт“ в отдел ПООТП, дирекция УООП, с ранг I младши и код по Класификатора на длъжностите в администрацията (КДА) 242260410149, считано от 13.03.2026 г. С раздел III от заповедта са определени длъжностно ниво, размер на заплата.

По делото е представен Доклад с изх. № 95.00.18.01 от 13.03.2026 г. на заместник-министъра на околната среда и водите (изготвен от и.д. директора на дирекция УООП) до министъра, съдържащ предложение за трансформация на щатното разписание на дирекция УООП чрез съкращаване на 2 щатни бройки „главен експерт“ в отдел ПООТП и разкриването им в отдел ББСО във връзка с въвеждането на принципа „плащаш, колкото изхвърляш“, прилагането на Регламент (ЕС) 2025/40 и изграждането на депозитна система за опаковки, ведно с функционална характеристика на дирекцията и проекти на длъжностни характеристики за отдел ББСО.

На същата дата – 13.03.2026 г. – от министъра на околната среда и водите е издадена и Заповед № 588 от 13.03.2026 г., с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 и чл. 108, ал. 1 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на М. А. Г. за заеманата длъжност „главен експерт“ в отдел ПООТП, дирекция УООП, считано от 13.03.2026 г., поради съкращаване на заеманата 1 щатна бройка въз основа на утвърдено изменение на длъжностното разписание на министерството.

По делото са приети като доказателства административната преписка, свързана с издаването на оспорената заповед, както и доказателства за извършените промени в щатното разписание и прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя. Разпитан е по искане на жалбоподателя един свидетел - С. М. В., колега на жалбоподателя в дирекция „Управление на отпадъците и опазване на почвата“. Същата свидетелства, че на 13.03.2026г. на г-н Г. е връчена както оспорената заповед, така и заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Излага предположения, че освобождаването му е свързано с разногласие с министъра по повод различни мнения по отношение на работата. Съдът кредитира показанията на свидетеля, но счита същите за неотнормирани към предмета на делото, което ще бъде обсъдено в мотивите на решението.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за

законосъобразност. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 13.03.2026 г. Жалбата е подадена на 20.03.2026г., съответно в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 42, ал. 5 ЗА министърът е орган по назначаването на държавните служители в министерството. В разпоредбата на чл. 82а от ЗДСл не се съдържа изрична норма кое е лицето, което отговаря за преназначаването на държавните служители в същата администрация, но с оглед тълкуването на закона по смисъла на чл. 46, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ЗНА това следва да бъде органът по назначаването. Неоснователни са възраженията за нищожност на акта поради липса на компетентност и липса на форма. Посочването на общите управленски правомощия по ЗА и Устройствения правилник представлява непълнота при формулиране на правното основание, но само по себе си не обуславя нищожност на акта поради липса на компетентност, тъй като органът обективно притежава качеството на орган по назначаването.

Недоказани са и възраженията за „антидатиране“ на заповедта, в последното съдебно заседание е представен надлежен регистър, в който е вписана на 12.03.2026г. Освен това, без значение дали датата на издаване е 12.03.2026г. или 13.03.2026г. в диспозитива е разпоредено прекратяване и възстановяване „считано от 13.03.2026 г.“, откогато е и връчването. Заповедите по служебното правоотношение имат конститутивен характер и могат да действат само занапред, единственото придаването на обратно действие би довело до незаконосъобразност.

Заповедта е издадена в писмена форма, но при нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като в нея не се съдържат фактически основания за издаването ѝ, липсват мотиви, които обосновават необходимостта от преназначаването на жалбоподателя.

Оспореният в настоящото съдебно производство административен акт е издаден на основание чл. 82а, ал. 2 от ЗДСл. Съгласно разпоредбата на чл. 82а, ал. 1 от ЗДСл, с писмено съгласие на държавния служител той може да бъде преназначен за срок не по – дълъг от 4 години на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на минималните и специфичните изисквания за нейното заемане, а съгласно ал. 2, след изтичане на срока по ал. 1 държавният служител заема предишната си длъжност. В случаите, когато тази длъжност е съкратена, му се предлага друга равностойна длъжност по служебно правоотношение в същата администрация.

М. Г. е бил временно назначен на длъжност "началник на отдел" със Заповед № 1185 от 13.12.2024 г. за срок до 4 години. Срокът на преназначаването не е изтекъл към датата на прекратяването му и преназначаване на предишна заемана длъжност. В конкретния случай органът по назначаване действа при условията на оперативна самостоятелност при определянето на срока за временно преназначаване и неговото прекратяване, като законосъобразността на акта подлежи на преценка по чл. 169 от АПК. При наличие на оперативна самостоятелност съдът проверява дали при издаване на заповедта органът е действал в изпълнение на свои правомощия по оперативна самостоятелност и при спазване на целта на закона.

Основателни са оплакванията на жалбоподателя за липса на мотиви в оспорения административен акт. В константната практика на Върховния административен съд по приложението на чл. 82а ЗДСЛ (Решение № 6661 от 31.05.2024 г. по адм. д. № 4224/2024 г., II отд.; Решение № 10756 от 10.10.2024 г. по адм. д. № 2127/2024 г., V отд.; Решение № 5731 от 02.06.2025 г. по адм. д. № 3206/2025 г., V отд. Решение № 5294 от 18.05.2026г. по адм.д. № 370/2026г., V отд. на ВАС) изрично се приема, че предсрочното прекратяване на временно преназначаване по чл. 82а, ал. 1 ЗДСл преди изтичане на определения срок не може да бъде самоцелно. Би следвало, още при издаването на заповед за временно преназначаване, да бъде посочен срок или основание, при настъпването на което временното преназначаване ще бъде

прекратено. При отсъствие на визирано конкретно условие, респ. събитие в акта, преназначаването е до изтичане на максималния срок. Съдът приема в практиката си, че при тази хипотеза органът по назначаването разполага с възможност едностранно да прекрати правоотношението по чл. 82а, ал. 1 ЗДСл и преди да изтече максималният законов срок /в заповедта е посочено, че може да се прекрати предсрочно по преценка на органа по назначаване/, но е длъжен да изложи мотиви, които обосновават издаването на акта. Трябва да се отбележи, че мотивите следва да почиват на обективни и проверими обстоятелства, които обосновават предприетото прекратяване на преназначаването. Излагането на фактически съображения позволява да се провери спазването на нормативното изискване органът по назначаване, в условията на оперативна самостоятелност, да упражнява правата си разумно, добросъвестно и справедливо. Органът по назначаването дължи излагане на конкретни фактически основания, като липсата им в акта и в преписката лишава съда от възможност да провери съответствието с материалния закон и целта на закона и съставлява самостоятелно отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 2 във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Подобни мотиви не се съдържат нито в оспорения акт, нито в друг съпътстващ документ, издаден преди процесния и свързан с неговото издаване. Съгласно задължителните указания в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, мотивите могат да се съдържат и в отделен предхождащ документ от административната преписка (докладна записка, протокол и др.). В приложената преписка обаче липсва доклад или предложение, съдържащо фактически съображения за прекратяване на временното преназначаване на М. Г. към март 2026 г.

Във връзка с изложеното, настоящата инстанция приема от правна страна, че при издаване на оспорената заповед едностранната промяна в служебното правоотношение на жалбоподателя от страна на органа по назначаване е немотивирана. При упражняване на оперативната си самостоятелност, неспазвайки целта на закона, органът по назначаване е нарушил принципите на "съразмерност" по чл. 6 от АПК и "последователност и предвидимост" по чл. 13 от АПК. Налице е недобросъвестно упражнено правомощие на органа по назначаване, в условията на оперативна самостоятелност, при приложението на разпоредбата на чл. 82а от ЗДСл.

Доводите на жалбоподателя по отношение законосъобразността на изменение на щатното разписание, довели до невъзможност за възстановяване на предишната заемана позиция са неотносими към настоящото производство, тъй като касаят законосъобразността на Заповед № 588 от 13.03.2026 г., с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 и чл. 108, ал. 1 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, която от своя страна, видно от изявленията на страните, е предмет на оспорване в самостоятелно съдебно производство. Същото се отнася до приложени по делото доказателства, свързани с изразени становища от жалбоподателя по управлението на администрацията, гласните доказателства, които внасят яснота за протеклите процеси в администрацията, но са неотносими към предмета на спора.

Горните съображения, обосновават незаконосъобразност на оспорената заповед № 587/12.03.2026 г. на министъра на околната среда и водите, поради неспазване на законоустановената форма за мотивираност по чл. 146, т. 2 от АПК, противоречие с материалните разпоредби по чл. 146, т. 4 от АПК на чл. 82а ал. 2 от ЗДСл и чл. 6 от АПК и несъответствие с целта на закона по чл. 146, т. 5 от АПК, което изисква нейната отмяна.

В съответствие с нормата на чл. 143, ал. 1 АПК, когато съдът отмени обжалвания акт, направените от жалбоподателя разноски по делото следва да се възстановят от бюджета на органа, издал отменения акт. В случая жалбоподателят е представил

списък с разноси по чл.80 ГПК, с който претендира присъждане на направените от него разноси по делото възлизащи на 1022, 58 евро с ДДС, платени в брой съгласно представения договор за правна помощ от 26.06.2026г. Ответната страна е направила възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за основателно, доколкото делото не представлява фактическа и правна сложност, поради което и на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено съобразно с фактическата и правна сложност, провеждането на две съдебни заседания и процесуалната активност на пълномощника, като за ориентир се ползва нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и Решение на СЕС по дело С - 438/22, адвокатското възнаграждение следва да бъде присъдено в размер на 613, 55 евро с ДДС.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 от АПК, чл. 143, ал. 3 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. Г. заповед № 587/12.03.2026 г. на министъра на околната среда и водите, с която е прекратено действието на Заповед № 1185/13.12.2024 г. на министъра на околната среда и водите за временното преназначаване на жалбоподателя на длъжността „началник на отдел ПООТП“, считано от 13.03.2026г. и служителят е възстановен на заеманата преди това длъжност „главен експерт“ в отдел ПООТП, дирекция УООП, с ранг I младши и код по Класификатора на длъжностите в администрацията (КДА) 242260410149, считано от 13.03.2026г.

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на М. А. Г., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в размер на 613, 55 евро (шестстотин и тринадесет евро и петдесет и пет евроцента).

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: